

Arrest

nr. 97 095 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 december 2012.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE loco advocaat A. BOTTELIER en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 72 558 van 23 december 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Te dezen volhardt verzoeker in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag en bouwt daarop verder. Gezien bij 's Raads arrest nr. 72 558 van 23 december 2011 de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas vaststaat, kan aan deze nieuwe gebeurtenissen evenmin geloof worden gehecht. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers bijkomende verklaringen eveneens wijzen op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

De documenten die verzoeker ter staving van zijn tweede asielaanvraag voorlegt, zijnde zijn paspoort en dat van zijn echtgenote, zijn huwelijksakte, de geboorteaktes van zijn kinderen, steunbrieven en een petitie gericht tegen een mogelijke uitwijzing, vermogen niet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze geenszins een bewijs vormen van de beweerde problemen die verzoeker in de Russische Federatie zou hebben gekend. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 72 558 van 23 december 2011 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van de gedane vaststellingen.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij aantonen dat 's Raads arrest nr. 72 558 van 23 december 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat derhalve evenmin elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Wat betreft de documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, herhaalt de Raad dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gezien verzoeker volhardt in het ongeloofwaardig bevonden relaas uit zijn eerste asielaanvraag kan daarvan geen sprake zijn.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting herhaalt verzoekende partij de motieven van haar verzoekschrift wat niet volstaat om de vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te stellen. Wat de verwijzing naar de door haar voorgelegde stukken betreft dient te worden opgemerkt dat deze stukken niet het bewijs vormen van de door haar voorgehouden problemen. De “registratie vergunning”, “overeenkomst van de schenking” en de “onkostennota”, stukken gevoegd bij het verzoekschrift betreffen kopieën en verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij niet in het bezit is van de originelen. Aan fotokopieën kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend vermits deze gemakkelijk te manipuleren zijn.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS